

DISSERTATIO IURIDICA INAUGURALIS
DE
BONIS COLLEGII
DISSOLVTI CVI CEDANT

1783, 1

QVAM

CONSENSV ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS
IN REGIA VIADRINA
PRO GRADV DOCTORIS
IN AVDITORIO IURIDICO

80.

DIE IX. MARTII MDCCCLXXXV.

PVBlice DEFENDET
AVCTOR

FRIEDERICVS GEORGIVS BRAVN,
FRISO - ORIENTALIS EMDANVS
SOCIETATIS ERVDITORVM CLEMENTISSIME CONFIRMATAE QVAE
VIADRINAE FLORET ASSESSOR,

TRAIECTI AD VIADRVM,
E TYPOGRAPHEO WINTERIANO

ILLVSTRISSIMO DOMINO
CAROLO ABRAHAMO

LIBERO BARONI
DE ZEDLITZ

REGI BORVSSORVM AB ADMINISTRATIONE

INTERIORI STATVS ET IVSTITIAE

ACADEMIARVM REGIARVM SVPREMO

CVRATORI

IN AVLA CRIMINALIVM ET CVRIA CONSI-

STORIVM CAVSSARVMQVE

ECCLESIASTICARVM PRAESIDI

ETC. ETC

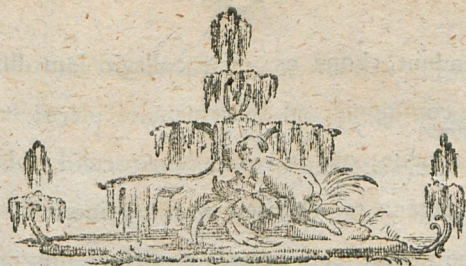
PATRONO AC MAECENATI

SVMMA PIETATE COLENDO

HOC DILIGENTIAE SPECIMEN

HVMILLIME OFFERT.

A V C T O R.

DISSERTATIO IVRIDICA INAVGVRALIS
DE
BONIS COLLEGII DISSOLVTI
CUI CEDANT?

§. I.
Ratio instituti.

Collegio dissoluto quaestionem habent Doctores de eo, cui dissoluti collegii bona cedant?

Ad id, quod quaeritur, verum non idem respondent omnes, dissentiunt nimirum inter se de eius determinatione, cui bona cedunt, dum adsunt qui

A con-

contendunt, bona ea, quae collegio iam dissoluto
 erant communia, ad Principem recidere, adfunt
 vero quoque, qui in contrariam partem trahuntur.
 Cum autem reipublicae maxime interest, sum
 cuique tribui, cum veteres prudentes hoc primum
 iuris principium esse statuerent, et cum omnes hoc
 totius iurisprudētiaē finem esse profitentur: ille dis-
 sensus haud indignus mihi visus est, quem in differ-
 tatione hac inaugurali examinarem. Ad hoc autem
 feliciter perficiendum, necesse est, me maxime ad ea
 quae sunt iuris et gentium et a gentibus recepti prin-
 cipia confugere, ex quorum singulis capitibus pro-
 inde in iis, quae sequuntur, hunc dissensum diudi-
 candi animus est.

§. II.

Status controuersiae.

Ne vero ad rem illotīs, quod aiunt, manibus
 aggrediamur, in ipso dissertationis limine expediē-
 dum

dum est, quid in controuersiam veniat. Hoc loco non est sermo de collegio nec tacite nec expresse a summa Territorii potestate probato seu confirmato. Tale enim collegium, quod a Domino territoriali nec per tacitam nec expressam voluntatis declarationum est priuilegiatum, seu vt cum b. DE LVDEWIG (opuscul. Tom. II. Lib. III. opuscul. IV. pag. 909. litt. t.) loquar, quod Dominus territorialis non habuit ratum, agnoscitque, in foro ciuili iniustum est. Nam si quoque ad legum arbitrariarum sanctiones non attendimus (L. III. ff. de collegiis et corporibus) ex maiestatis notione colligi potest, nullum collegium existere iustum, quod non a Domino territoriali confirmatum est. Maiestas enim obiectiue sumpta inuoluit ius ciuium negotia examinandi, an ciuitatis scopo respondeant, an ei repugnent, quo si posterius existeret, ipsa negotia prohibeantur et annihilentur. Collegium proinde, cuius scopus ac in-

doles a summo Imperante nondum sunt explorata non nisi sine laesione iuris, quod Imperanti competit, existere potest, et propterea ciuilitur iniustum est, (DARJES Syst. Iur. publ. vniuers. §. 677. 678. HERTII Diff. de Superioritate territoriali §. XVII.) nec in ciuitate iustum habet locum. Expediti vero iuris esse, *primo*, talibus collegiis, quae vulgo illicita nominamus, nullum ius relictum esse, aliquid in ciuitate acquirendi, tam legibus ciuilibus constat (L. 8. C. de haer. inst. L. 1. C. de Iud. L. 20. ff. de reb. dub.), quam rerum natura docet. Omnes enim, qui sine summae, territorii potestatis confirmatione coeunt, delinquent (L. 3. §. 1. ff. de colleg.) et ipse eiusmodi status inuoluit delictum, delinquendo vero nemo valide iura acquirere potest (vid. C. ult. X. de praescript.) *Secundo* eum, qui eiusmodi collegio illicito aliquid legat, quia eiusmodi legatione consensum in rem illicitam declarat, legando

legando delinquere, inde ius legata illa post haec repetendi poenae loco amittere. Ex quibus legitime sequitur, vt bona ab eiusmodi collegio acquisita aut cedant fisco, qui habet ius puniendi, aut iis restituenda sint, quibus sine iure adeoque culpose vel dolose erepta.

§. III.

Continuatio.

Sed sermo hoc loco est de collegiis, quae vulgo licita salutamus, quorum tam ingens est numerus, vt si ea recensere consilium esset, hoc non taedio solum fieret, sed vix ingens tractatus in iis persequendis sufficeret. Omnia autem in iis conueniunt, vt variis modis bona sibi acquirere possint (L. i. ff. quod cuiusque vniuersitatis nomine) siue tacite siue expresse sint probata et confirmata atque a Domino territoriali rata habita. Expediti vero Iuris est, non solum illicita collegia sed quoque licita, vt alias vni-

ueritates dissolui posse. Id vero fit vel morte collegarum et quidem omnium, dum si vnus adhuc viuuit superstes, omnia iura in eum recidunt, (L. 7. §. fin. ff. quod cuiuscunque vniuersitatis nomine vel contrarium agatur) vel renunciatione, de qua quidem dubitarunt Doctores, sed de hoc alia quadam occasione, vel reuocatione Principis tam ob delictum quam ob vrgentem reipublicae vtilitatem (HEINECC. Differt. de coll. et corp. opif. cap. 2. §. 20.) Si nunc vel vno vel altero modo collegium probatum dissolutum est, quaeritur tunc de bonis, quae in dissoluti collegii patrimonio erant, ad quem ea recidunt?

§. IV.

Sententia Leyseri.

LEYSERVS in M. ad P. Spec. DLIX. Med. XII. ad hanc quaestionem responder: „quando „collegia vesponte vel vi dissipantur, retinet „Prin-

„Princeps ius suum, quod per confirmatio-
nem obtinuit, nec pati necesse habet, vt collegae
„bona communia inter se partiantur. Idem nempe
„ius Principi in haec bona adscribendum est, quod
„ei *Lex 5. C. de Paganis*, in loca, quae error vete-
rum sacris deputauerat, attribuit, vt nempe ea vel
„suae rei sociare, vel alii collegio aut priuatis etiam
„largiri possit. Seu vt vno verbo defungar, LEYSE-
„RVS Principi ius bona illa occupandi adscribit.
Maximam et primariam proinde sui argumenti se-
dem constituit in *Lege 5. C. de Paganis*, vbi haec
verba habentur: „Omnia loca, quae sacris error ve-
„terum deputauit, nostrae rei iubemus sociari, quod
„autem ex eo iure vbicunque ad singulas quascun-
„que personas vel praecedentium Principum largitas
„vel nostra maiestas voluit peruenire in eorum patri-
„moniis aeterna firmitate perduret. Ea vero, quae
„multiplicibus constitutis ad venerabilem ecclesiam
„volu-

„volumus pertinere, christiana sibi merito religio
 „vindicabit.“ LEYSERVS proinde meditatur: si
 aliquid collegium probatum ac confirmatum tollitur,
 bona eius fiunt vacua, eandemque indolem acqui-
 runt, quae inerat locis, quae error veterum sacris
 deputauerat, et nihil proinde obstat, cur non Prin-
 cipi idem ius in haec bona adscribendum fit, quod
 ei lex citata in loca per errorem veterum sacris ad
 numerata attribuit.

§. V.

Quae in lege non est fundata.

Sed primo manifestum est, eam LEYSERI
 sententiam in lege citata non esse fundatam. Lex
 enim distinguit *bona*, quae error veterum sacris de-
 putauerat, et *bona*, quae multiplicibus constitutis,
 ad venerabilem Ecclesiam pertinent. De illis qui-
 dem Imperator disponit, *vt rebus Principis socianda*
sint, de his vero vt religio christiana ea sibi merito

vindicare possit. Iam fiat legis interpretatio, et facile erit probare, bona, quae errore veterum sacris deputata erant, ab imperatore vt bona sumta esse, de quorum domino ex ignorantia inuincibili non constat, ideoque vt bona, quae iure pro derelictis habenda (DARIES I. I. N. §. 467.), quorum ratione nemo adest determinatus, qui habet ius quemcunque alium ab acquisitione excludendi. Proinde ex ea lege haec solummodo inducenda est regula generalis: *Quoties in ciuitate bona sunt dominio vacua, quorum ratione nemini relictum est ius quemcunque alium ab acquisitione excludendi, toties bona illa rebus principis sunt socianda.* (L. 1. C. de bon. acq.) Haec mihi videntur sufficere ad deuoluendam a sententia mea supra posita, nimirum LEYSERI hac de re sententiam in lege supra allegata non esse fundatam, temeritatis culpam. Quoniam vero ab eo, quod conclusio non legitime illata, ad eius falsitatem non valeat

B

con-

consequentia, inquiramus in ea, quae sententiam illam LEYSERI limitandam esse, et explicant et demonstrant.

§. VI.

Nec sine limitatione vera.

Cum enim vero veritati non fit conueniens, Principi ius relictum esse bona cum violatione iurium, quae aliis competunt, occupandi; consequens erit: bona dominio vacua rebus Principis socianda esse, non ante iuste esse affirmandum, quam certum sit, neminem alium adesse, cui ius alios ab acquisitione eiusmodi bonorum excludendi competat. Veritas huius principii corroborari atque explicari potest, doctrina de iure haereditario. Omni haereditati enim contingit, nisi sermo sit de haeredibus necessariis et suis, qui Romanis erant proprii, nec ad nostra tempora peruenerunt, bona quae in defuncti patrimonio erant, fieri dominio vacua. Sed tamen
nemo

nemo erit, qui Principi haec bona rebus suis sociandi ius adscribat. Impedimentum enim adest quoddam morale, quod iure illius oritur, cuius ratione bona illa iacent, id est, qui in bonis illis dominio vacuis habet ius reale negatiuum, propter quod talia bona non vnicuique nec Principi sunt occupabilia. Ille nimirum, cuius ratione bona iacent, habet ius omnes alios ab acquisitione eiusmodi bonorum excludendi, nec princeps sine turbatione illius, cuius ratione bona illa iacent, ea sibi vindicare potest. Sic se quoque res habet cum iure venandi. Fera enim animalia sunt quidem dominio vacua, tamen longe abest, vt ab vnoquoque possint occupari, Fieri enim potest, vt aliquis adfit, qui iure gaudet omnes alios ab acquisitione horum animalium excludendi. Hoc re vera contingit, si alicui ius venandi caeteris exclusis in fundo quodam concessum est. Tali, qui in fundo feram persequitur et occupat, illum cuius ra-

tione res iacet, laedit. Ex hisce colligo, eum, qui principi ius bona collegii dissoluti occupandi concedit, primo loco probare debere, nullum adesse, cui ius quemcunque alium ab eiusmodi bonorum acquisitione excludendi relictum sit.

§. VII.

Nec satis determinata.

Ponamus LEYSERI sententiam ex aliis veritatibus per necessariam concludendi rationem esse elicitam; nihilo tamen minus eam vagam et non satis determinatam esse, inueniemus. Sumas enim verum esse, domino territorii relictum esse ius ius ea bona occupandi, quaerendum adhuc erit, quis ille sit princeps, cui bona cedant; contingere enim potest, quod collegium in vnus principis territorio existat, in alius principis territorio vero bona quaedam possideat. Determinare proinde debuisset LEYSER, vtrum illa bona domino territorii, in quo

col-

collegium dissolutum existens fuerit, an domino territorii in quo bona illa sita sint, cedant? De responsione itaque a LEYSERO data hocce facere debeo iudicium, eam esse vagam et non satis determinatam.

§. VIII.

Quae ad determinate respondendum necessario distinguenda.

Quae cum ita sunt, facile erit perspicere, ab eo, qui non vage sed determinate atque distincte datam ad quaestionem respondere cupit,

primo distinguendum esse, vtrum bona illa de quibus quaestio mouetur, collegio dissoluto legata sint, an collegiatorum industria adquisita?

Secundo, si legata collegio sunt bona, vtrum heredes eius, qui legauit, existant, an eiusmodi heres non existat?

Tertio, si heredes eius, qui legauit, existunt, vtrum bona illa soluto collegio iterum ad finem collegio constitutum, an ad alium finem sint adhibenda?

*Quarto, si bona illa collegiatorum industria ad-
quisita sunt, quaeritur, vtrum industria collegiato-
rum viuorum an mortuorum?*

*Quinto, si viuorum collegiatorum industria ad-
quisita, vtrum solutio collegii facta ob delictum, an
ob aliam rationem, quam salus publica praescribit?*

*Tandem sexto, si solutio ob delictum facta,
vtrum ob delictum collegii, an ob delictum collegia-
torum. Hasce distinctiones necessarias esse, id com-
mata, quae sequuntur, satis demonstrabunt. De
singulis capitulatim satis tamen formabimus regulas,
maximo futuras vsui ad decidendas controuersias.*

§. IX.

Casus primus.

*Prima regula fit: Quoties bona collegio sunt le-
gata, et collegio dissoluto eius, qui legauit, non exi-
stunt heredes, toties domino territorii ex iure territo-
riali competit ius bona eiusmodi collegii dissoluti ad-
quirendi.*

quirendi. Ad huius regulae veritatem perspicendam, quaedam principia praemittere, necesse est. *Primum*, quod hunc in finem notandum est, est diuisio rerum, quæ res, quæ sumitur vel est in dominio, vel nullius domini, et si posterius, vel solummodo nullius domini, quoties nimirum aliquis determinatus nempe adest, qui potest moraliter impedire, ne res in dominium alterius transeat, vel simul nullius iuris, quoties nimirum nemo determinatus adest, cui ius quemcunque alium ab eiusmodi rei acquisitione excludendi relictum est, si prius rem nullius domini in specie talem seu relative iacentem, si autem posterius, rem nullius iuris vocabo a). *Secundum*, quod praemittendum est, est prin-

- o) Acquiescunt quidem permulti in ea diuisione, qua res est vel in dominio, vel nullius, sed ambiguitas nominis *res nullius*, vtrum nimirum sit nullius domini an nullius iuris, rationi veluti tenebras offundit, ne conuenientiam eorum, quæ praescribuntur, satis possit perspicere. Si, *exempli gratia*, dictum: *veterem thesaurum esse rem nullius*, nihilo tamen minus, *L. 63. §. 3. ff. de aq. rer. domiuis et L. vn. C. de thesauro*, praescriptum, vt is, qui in

principium, quod illa ex diuisione induco, nimirum: *Bona, quae in Patrimonio collegii fuerunt, collegio dissoluto fiunt res nullius domini;* Accipe argumentum, quod probat. Bona collegio, non vero singulis collegiatis sunt legata, et sunt exinde non in dominio singulorum collegiarum, sed in dominio collegii. Si proinde collegium dissipatur, bona

in fundo alieno data opera veterem inuenit thesaurum, eum domino fundi tradere debeat, nemo, quomodo vltimum praecipuum priori principio congruar, distincte poterit declarare, nisi qui ambiguitatem dicti nominis resoluit, et rem quae solummodo nullius domini, a re, quae simul nullius iuris distinguit. Fundamentum distinctionis iam supra datum est. Sumatur nimirum dominium pro specie iuris in re, a reliquis distincta, et res erit nullius domini cuius ratione nemo adest, qui habet ius eius de rei substantia vel facie disponendi. Sed a negatione iuris de re quadam disponendi, ad negationem iuris quemcunque alium ab eiusmodi rei acquisitione excludendi non valet consequentia. Ergo ex logicis notum est, rem nullius domini duplici sub determinatione possibilem esse, *altera*, qua adest, qui in relatione ad eam rem habet tale ius excludendi, *altera*, qua nemo adest, cui in relatione ad eam rem tale ius excludendi relictum. Vide *DARIES Systema iur. nar. et gent.* §. 460.

bona in proprietate esse definant, fiuntque res nullius domini, quia secundum ius naturae non datur dominium sine modo acquirendi. *Tertium*, quod praemittendum est, est determinata responsio ad quaestionem: utrum bona illa, quae nullius domini sunt, solummodo nullius domini, an simul nullius iuris sint. Haec est responsio: eiusmodi bona, sub data hypothese, quod nempe heredes eius, qui legavit, non sint superstites, quatenus a iure territoriali abstrahimus, sunt quoque nullius iuris. Nullius enim iuris diximus ea bona, quae nullius domini sunt, et ad quae acquirenda nemo moraliter impeditur, seu bona, quae primo cedunt occupanti. Bona autem in territorio vacua, si non in relatione ad aliquem iacent, et si a iure quod domino territoriali in talia bona competit, abstrahimus, cedunt primo occupanti. Ergo sunt data sub hypothese nullius iuris. *Quartum* est, ut ostendam, domino

C

terri-

territoriali in eiusmodi bona, quae sunt in territorio, et quae nec in dominio sunt, nec in relatione ad alios iacent, ius competere, omnes alios ab eorum acquisitione excludendi. Accipe probationem: Domino territorii vi summae potestatis competit ius de iis, quae sunt in territorio, disponendi, ne quid in praeiudicium ciuitatis fiat, et vt commodum ciuitatis, quantum hoc sine aliorum laesione fieri potest, augeatur. Ergo et iuris expletione, quae dat ius ad media sufficientia, domino territorii vi summae potestatis relictum est ius res nullius dominii, quae sunt in territorio, et quae nullius iuris, occupandi. Occupari enim possunt sine aliorum laesione, quia nullius iuris, et commodum ciuitatis ea occupatione augeri posse, per se patet. Quare, cum bona illa collegii dissoluti sub hypothese, quae sumta, sint res nullius non dominii solum, sed et nullius iuris, consequens erit, vt soli domino territorii vi summae pote-

potestatis ius bona illa occupandi sit relictum. *Hinc* concludo: Bona illa, quae collegio dissoluto legata sunt, heredibus eius, qui legauit, non existentibus. a nemine iuste, nisi a domino territorii, adquiri possunt b).

C 2

§. X.

b) Hanc ad nostram thesin magis corroborandam coronidis loco doctrinam de *dominio eminente* subiungimus, quod GROTTIO de Iur. Bel. et Pac. Lib. I. Cap. III. §. 6. n. 2. est *ius quod ciuitas habet in ciues et res ciuium, ad usum publicum*, qui tamen ipse etiam supra Cap. I. §. 6. *facultatem eminentem eam esse dixit, quae communitati competat in partes, et res partium boni communis causa*. Sed ius, quod in ciuitate vniuersitati competit, est ius Maiestaticum. Ergo substituamus definitionem, qua *Epslein* in *Horn.* p. 290, GROTIANAEE definitionis sensum expressiorem nobis his verbis dedit, *Dominium eminens est ius Maiestatis, quod competit in res ciuitatis et ciuium ad usum publicum, quocunque ordinario siue extraordinario modo exercendum*. Hocce ius secundum sententiam GROTTII summis ciuitatum Imperantibus ex primaeua bonorum communiōne relictum est, quia sublata communiōne, ea, quae membris non assignata, iuris vniuersitati competentis maneat. Ea vero iura in ciuitate merito maiestatica sunt. Sed huic sententiae *Grotianaee* non congruo. Mea enim ex sententia primaeua illa bonorum communiō est fictio, quam GROTTIVS secundum suam de dominio absoluto doctrinam formauit. Fictionem dixi, quia Deus primis hominibus non rerum dominium

§. X.

Qui magis euoluitur.

Thesis, cuius veritatem in praecedente §. demonstrare operam dedimus, quoque corroborari potest parte prima L. V. C. de paganis c). Vbi Im-

perator

nium, sed ius eas occupandi concessit. Ideoque dominia merito inter iura non absoluta sed hypothetica referenda sunt. Nichilo tamen minus pro certo pono, dominium tale eminentissimum Imperantibus summa ex potestate in territorio competere. Hac enim ex potestate legitime descendit ius omnia, quae sunt in territorio, in commodum ciuitatis ea ratione, qua hoc sine aliorum laesione fieri potest, dirigendi. Manifestum inde est, ius illud, quod in commate demonstraui, esse consecrarium ex dominio eminente. vide CONRINGII Dissert. de *Dominio eminente*, ROETENBECCII Diss. *Logico-Politicam dominii eminentis conceptum indagantem*, et DARJES in *Praelect. ad summ. ius naturae*, §. 682 seq.

- e) Si dixi huius theses veritatem per c. L. corroborari, nihil aliud intelligi volo, quam quod id ius, quod principi ex principis iuris gentium attribuiimus, quoque legibus romanorum respondere. Postquam enim CONRINGIVS et PVFENDORFFIVS iuris publici prudentiam purgarunt: nemo sibi persuadebit, ius publicum Iustinianum in Germania habere vim obligandi, THOMASII Dissert. de inutilitate brocardici vulgaris, quae sunt in territorio, praesumuntur, esse de territorio, §. I. CONRING. cap. 35, de O. iur. Germ. *Eiusd.* proem. ad Tacit. de moribus Germ.

perator iubet omnia loca, quae error veterum facris deputauerat, suis rebus sociari. Ea loca autem ab imperatore pro talibus sumta esse, de quorum domino ex ignorantia inuincibili non constat, iam in praecedentibus diximus. Erant proinde quoque nullius domini, et si a iure territoriali abstrahimus, quoque nullius iuris; quod ius proinde LEYSERVS principi in bona collegii dissoluti omnimodo atque sine vlla exceptione tribuit in determinato casu ex hac lege quoque principi adscribendum esse concedimus *d*). Simul etiam ad eam quaestionem respon-

C 3

dere

- d*) Confer. HEIDERI Dissert. de regal. fisci principum Germ. circa acquisitionem cap. II. §. I. litt. c. „Si enim addicantur fisco res quae nullius sunt, nihil auferatur singulis, nisi potestas occupandi; at haec incerta ac valde dubia, et solummodo iuris permissiue est. Eadem est ratio rerum quarum dominus ignoratur, haec enim reuera nullius sunt. Neque tam aegre ferunt subditi si in rebus nondum acquisitis aut quarum possessionem, a qua dominium naturaliter incipit, nondum nacti sunt, aut in rebus perditis, quarum recuperandarum spes exigua aut valde dubia est, illa spes acquirendi ipsis plane auferatur, quam si de bonis acquisitis aliquid fisco dare cogantur.“

dere possumus, an bona dissoluti collegii domino in cuius territorio collegium fuit existens, seu an domino in cuius territorio bona sita sunt, cedant. Quia enim ius territoriale ideoque dominium eminens nullum effectum habet extra territorium, et ius illud occupandi, de quo hoc loco sermo est, solummodo ex iure territoriali atque dominio eminente fluit, consequens est, hocce ius occupandi soli domino territoriali, in cuius territorio bona illa existunt, relictum esse.

§. XI.

Casus secundus.

Regula secunda fit, quando bona collegio legata sunt, et collegio dissoluto ea non in eum conuertuntur finem, ad quem obtinendum a legatore destinata, haeredibus legatoris competit ius legata repetendi. Huius regulae ratio ex iis, quae sequuntur, evidens

euidens est. Eiusmodi enim legatione naturalis succedendi ratio restringitur, cessante itaque restrictionis ratione, cessat quoque eius effectus, ergo res succedat, secundum naturalem succedendi rationem. Quoties itaque res, quae in alterum ob causam futuram honestam translata est, non ultra in talem finem conuertitur, toties quoque aequum est, ut datum danti restituatur. vid. L. III. §. 7. ff. de condict. causa data causa non secuta L. 65. §. 4. ff. de condict. indebiti. Danti itaque, ergo et legatori, eo in casu competit ius bona, quae non amplius in finem, quem legator destinauerat, adhibentur, repetendi. Tale ius ad haereditatem legatoris pertinere, ex ipsa haereditatis notione manifestum est. Haereditas enim est patrimonium a defuncto relinquitur, ideoque complexus omnium eorum, quae in bonis defuncti realiter, id est, cum libertate alienandi fuerunt. Inter ea vero data sub hypothese ius
illud

illud repetendi referendum esse, sine dubio sumi potest. Sequitur exinde eiusmodi ius, bona nimirum illa data sub hypothese repetendi, legatoris competere haeredibus.

§. XII.

Qui magis illustratur.

Ad illam regulam secundam magis corroborandam notandum est

1) eo in casu bona collegio dissoluto esse quidem bona dominio vacua seu res nullius domini, minime vero res nullius iuris. Nullius iuris essent, si haeredes eius, qui legavit, non existerent, cum vero posita hypothese tales existant haeredes; bona in relatione ad eos iacent, et iis competit ius omnes alios ab acquisitione talium bonorum excludendi. Princeps proinde ea bona non iuste rebus suis sociare potest, nisi dominium exerceat eminens extraordinarium, de quo ZIEGLERVS
in

in commentario GROTIANO p. 46: *iusta causa,*
quae cum necessitate et utilitate publica est coniun-
cta, principi hoc permittit, ut bona subditorum,
etiam non consentium alienare possit. Etsi enim
lex naturalis alteri suum auferre prohibeat, lex ta-
men alia superior iubet, ut salus publica procure-
tur. Conf. PUFFENDORF de I. N. et G. Lib.
VIII. Cap. 5. §. 7. HENNIGIS Tract. de summa
Imperatoris Rom. potestate circa sacra Cap. IX.
§. 2. p. 762. CONRINGII Diff. supra cit. Thef. 7.
DARJES I. N. §. 700.

- 2) Simili ratione in iure feudali valere argumenta-
tionem, ostendam. Feudum enim datum si po-
nimus mortuis iis, qui ex pacto feudali obligati
erant, cedit domino directo. Tali enim in feudo
per ipsius feudi naturam praesumi debet, domi-
num directum rem cum reservatione quadam, pri-
mi nimirum domini, alienasse. Quoties itaque
D
finis,

finis, ob quem dominus rem alienauit, cessat,
 toties quoque alienatio ipsa tollitur; ideoque re-
 seruatio illa ad actum ducitur, et domino directo
 dominium rei in feudum datae cedit. Feudum
 vero oblatum si ponimus mortuis iis, qui ex pacto
 feudali obligati erant, nisi pacta aliud statuant, ce-
 dit heredibus ultimi possessoris, eiusmodi enim
 feuda fuerunt proprietates possessorum in feudum
 oblatae, ideoque praesumendum est, ea, magna
 ex parte primaeuam naturam allodiam feruasse,
 quod bene monuit DE LYNCKER *Vol. II. Resp.*
CLI V. no. 5. MEVIUS P. VIII. DEC.
CCLXXVIII. n. 5. Ex quo manifestum est,
 data sub hypothese cessare causam ob quam na-
 turalis succedendi ratio restricta fuit, et ob quam
 a domino directo primum dominium reseruatum
 esse praesumitur. Cessante vero causa cessat ef-
 fectus. Ergo eadem ex ratione, ex qua §. XI.
 argu-

argumentati sumus, concludimus: in dubio
praesumendum esse, ut eiusmodi feuda, quoties
aperta, allodialibus aperiatur heredibus. Conf.
DE LVDEWIG Tom. I. Opusc. Lib. II. opusc. I.
p. 678. not. I. MÖLLER in usu practico dist. feu-
dal. Dist. VIII. p. 144 sq.

§. XIII.

Casus tertius.

Regula tertia fit

*Si bona collegio legata sunt, et collegio dissoluto le-
gatoris quidem heredes existunt, bona vero illa a do-
mino territorii ultra in talem finem, ad quem a lega-
tore sunt destinata applicantur, a domino territorii vi
iuris territorialis merito atque optimo iure bona illa
occupantur, quo iterum in finem a legatore destinatum
conuertantur. Fundamentum huius regulae est,
quod bona illa dissoluto collegio sint bona nullius do-*

D 2

minii,

mitti, in territorio existentia; et quia ad finem, ad quem a legatore destinata sunt, posthaec applicantur, nemo existat qui habet ius bona illa repetendi, vid. supra §. XI. manifestum inde est, eiusmodi bona data sub hypothese accipere naturam bonorum nullius iuris, ideoque domino territorii ius ea bona in talem finem occupandi competere. Vid. BOEHM. ius eccles. Protest. Tom. II. Lib. III. Tit. 5. §. 28. Ius autem quod principi competit, collegii dissoluti bona ultra in talem finem applicandi, non est ius obligatorium, sed liberum, pro suo arbitrio proinde princeps hoc iure suo uti potest, vel non. Inter alios HORNBECK contrarium docet, asseverans, secularisationi obstare, ultimas voluntates et fundatorum intentionem, quae supremae testatorum voluntates et donationes secundum placita donantium servandae sint, ex quibus sequeretur, principem obligari, talia bona iterum in talem finem applicandi.

candi. Hoc vero negamus. Intentio enim legato-
ris rectae rationi aduersa esse potest, ad quam ser-
uandam nec heredes, minime vero princeps, obli-
gari possunt. Si proinde finis, ob quem donator
legauit, stultitia emergat, princeps prohibere pot-
est, bona amplius in talem finem conuerti. Vid:
THOMASII differt. de bonorum saecularisatorum
natura §. 13.

§. XIV.

Respondetur ad dubia.

Sed fortasse dixerit quispiam: *primo* bona illa
a legatore collegio legata sunt. Ergo dissoluto col-
legio cessat effectus legationis, ideoque heredes le-
gatoris, si existant, ius habent bona illa repetendi,
et ea valeant, quae supra §. XI. demonstrata; sed
respondeo bona collegio legantur, vt in certum finem
conuertantur, consequens ergo est, vt ipsa lega-
tione

tionem ad talem finem obtinendum destinata sint, ex quo sequitur, huic fini legata si conuenienter applicantur, neminem adesse, qui iure gaudeat bona illa repetendi, ergo principi ius bona illa in talem finem occupandi relictum est. *Secundo*, dubium atque controuersum manere, utrum ius illud domino territorii, cui collegium illud, an cui bona illa inclusa relictum sit. Sed principia supra demonstrata rem efficiunt claram, quibus ius territoriale ad limites territorii restrictum esse euolutum est.

§. XV.

Casus quartus.

Quarta regula fit.

Si bona collegii mortuorum collegiatorum industria acquisita sunt, ea bona collegio dissoluto habent naturam bonorum, quae collegio sunt legata, ergo si heredes existant, et collegiatoris bona non amplius in talem

lem finem conuertantur, illis competet ius bona illa repetendi. Si vero non existant, princeps bona rebus suis sociare poterit, valentque ea, quae in regula prima, secunda et tertia posita sunt. Si attendimus ad rationem, quae eiusmodi bonis dat naturam bonorum collegio legatorum, inueniemus, bona, quae collegiatorum industria acquisita sunt, esse effectus virium collegiatorum, eosque ipsa natura ad eos pertinere. Cum porro ea bona collegio a collegiatoribus acquisita sunt, consequens est, vt a collegiatis ea, quae per naturam sua sint, translata sint in TO suum collegii, ad finem collegii conseruandum et obtinendum. Hoc quoque contingit in legatis per definitionem legati, proinde cognoscimus, bona quae mortuorum collegiatorum industria collegio existant propria, ab iis, qui industria sua ea acquisuerunt, esse quasi legata. Quare cum posita eadem ratione sufficiente idem quoque ponendum, quod ea
ratione

ratione constitutum, consequens est, vt regula prima, secunda atque tertia supra demonstratae ad controuersias, quae hypothesin hoc in commate summam inuoluunt, componendas sufficient.

§. XVI.

Casus quintus,

Quinta regula fit.

Si bona collegii viuorum collegiatorum industria acquisita sunt, et collegium non ob delictum, sed ob salutem publicam e) a summa potestate dissolutum est, aequitas

- e) Si quaeritur de causis iustis praeter delicta, ob quas collegium reuocari potest, distinguendum est, vtrum collegium priuilegium gratis acceperit, an ille, qui priuilegium concessit, pacto interueniente gratiam suam pretio compensari perpessus sit. In ambobus casibus quidem priuilegium ob reipublicae necessitatem seu vtilitatem tolli posse concedimus. Si enim priuilegium in damnum et perniciem reipublicae inuergere incipit, et vtilitas priuata cum publica pugnat, priuata publicae cedat necesse est. Si autem inter priuilegia gratiosa et ea, quae titulo oneroso existunt, distinguimus, indicare cupimus, illa hisce facilius

aequitas iubet, vt bona illis cedant, a quibus acquisita sunt. Ratio enim ob quam collegiati effectus virium suarum non sibi acquirebant, nulla alia est, quam quia collegio obligati fuerunt, id suas vires in scopum conseruandi ac obtinendi finis collegii adhibendas. Sed collegium dissolutum est sine collegiatorum culpa (per hypothefin), ratio ergo cessat, quare naturale confectarium, quod nempe quisque virium suarum effectus sibi acquirat, restrictum. Ideo quoque naturale illud confectarium restituitur, bonaque, quae collegiatorum industria existebant communia collegio, naturam bonorum accipiunt, quae col-

legiati

lius reuocari posse. Nam si priuilegium mera lex est, i. e. si nulla alia causa exstat, ob quam priuilegium concessum est, quam voluntas superioris, priuilegium toties vel restringitur, vel extenditur, vel tollitur, quoties superioris voluntas mutatur. Vid. SCHAUMBURG, dissert. de natura priuilegiorum tam gratiosorum quam conuentionalium §. 21 seq. et BOEHMERI Ius publ. vniuers. Part. II. Lib. II. cap. III. §. 55 seq.

E

legiati sibi acquisuerunt, in dominiumque singulorum collegiatorum transeunt.

§. XVII.

Qui magis euoluitur.

Illustrari hoc potest iis, quae supra §. XI. posita sunt. Demonstrauimus nimirum, haeredibus legatoris ius competere, bona, quae non amplius in finem a legatore destinatum conuertuntur, repetendi. Sicuti enim legatione naturalis succedendi ratio restringitur, sic etiam obligatione, qua collegiati collegio obligati sunt, naturalis eorum sibi acquirendi facultas restringitur. Cessante proinde causa restringente, cessat quoque id, quod per hanc causam ponitur, facultasque sibi acquirendi, non amplius restringitur, et effectus virium suarum, quos propter statum singuli non sibi acquirebant, iis, si haud ob delictum dissipantur, restitui, aequitas iubet.

iubet. vid. L. III. §. VII. ff. de *condict. causa data causa non secuta*. Idem corroborari potest, Lege III. pr. ff. de *collegiis et corporibus*. Hac lege permittitur collegiatis, qui contra mandata, senatus consulta et constitutiones coeunt, collegio dissoluto, bona, quae habent communia, partiri. Non vero de omnibus collegiis illicitis hic sermone esse ex §. 1. h. leg. et leg. II. huj. tit. constat, sed de iis tantum, quorum collegiati in nulla alia culpa versantur, quam quod sine speciali concessione coeant. Si ad seditionem tendunt, aut si finis, propter quem coeunt, in perniciem reipublicae vergit, ea poena tenentur, qua tenentur, qui hominibus armatis loca publica vel templa occupasse iudicati sunt. Vid. VOET. *Comment. in ff. Lib. 47. tit. 22. §. 1.* Si vero collegiis illicitis bona partiri permissum est, multo magis licitis hoc ius concedi aequitas iubet. Hoc quidem negat LEYSER (*meditat. in ff. speci-*

men 559. Med. 13.), sed cum essentiali discrimen inter licita et illicita collegia est, ut illa a principe sint confirmata, haec non, ex confirmatione proinde ius impediendi, ne collegiati bona communia inter se partiantur, principi adscribendum esset, quod ex notione confirmationis, cum confirmatio declaratio imperantis est, subditorum negotia salutis publicae haud repugnare, non colligi potest. Ex quibus sequitur, iure etiam a gentibus recepto corroboratum esse, collegiatos bona, quae habebant communia, sua industria acquisita, collegio dissoluto, sed non ob delictum, inter se partiri posse.

§. XVIII.

Casus sextus.

Sexta regula sit:

Si collegium dissolutum est ob delictum collegii e), bona collegii

e) Distinguendum est inter delicta, a collegio commissa, et ea, quae a sin.

collegii industria collegiatorum viuorum acquisita iuste confiscantur. Bona enim illa aut manent bona collegii, aut seruantur iis a quibus acquisita sunt, aut cedunt fisco. Primum non habet locum, quia collegium dissolutum est, alterum non est, quia collegiati, a quibus collegio acquisita sunt, tale commiserunt delictum, ob quod collegium dissolutum est, fructus proinde industriae socialis poenae loco non percipere possunt, quia rationi repugnat alicui concedere ius, quod delinquendo adquisiuit. Sunt itaque

E 3

que

a singulis collegiatis perpetrata sunt. Si delictum collegio imputari debet, non sufficit, ut plurima vota adsint, ratione enim delicti plurima vota non concludunt, sed requiritur, ut omnes collegiati vel tacite vel expresse consentiant, tacite autem consentire censentur, si non impediunt cum impedire debuissent ac potuissent. Inde quoque praesidi imputari non potest iniustum decretum totius collegii vel maioris partis, quod ille dissentiendo impedire non potuit. Vid. LEYSERI *meditat. ad ff. specim. 533. med. 13.* Consentire vero omnia quoque vniuersitatis membra censentur, quae quidem ab initio ad delictum committendum non conspirarunt, sed tamen postquam id rescuerunt ratum habuerunt. Vid. L. 152. *de diuersis regulis iuris.*

que bona illa dominio vacua, quorum ratione nullus adest, qui habet ius fiscum ab eorum acquisitione excludendi, data itaque sub hypothese, apud superiorem remanent, siue iuste confiscantur.

§. XIX.

Qui magis euoluitur.

Sed iterum quaeritur de subiecto, cui eiusmodi ius confiscandi relictum est, vtrum domino territorii in quo collegium existens fuit, an domino territorii in quo bona illa sita sunt. Haec quidem regula: *Bona confiscari ob delictum a territorii domino, vbi deprehenduntur* a permultis, quantum quidem sciam, est indubitata. Sed non sine ratione iudicam limitandam esse, et accedo ad sententiam FARINACII Tom. I Lib. I Tit. III. Quaest. 25. n. 108. pag. 371. et distinguo res absolute mobiles ab absolute immobilibus. Bona enim mobilia personam con-

condemnati concernunt, nec territorio circumferi-
buntur, ergo non confiscantur iure territoriali, sed
iure puniendi, quod superiori loci, vbi collegium
fuit existens, et vbi delictum commissum, compe-
tit. Si itaque sint in alieno territorio, tunc ille, qui
est superior loci, vbi delictum commissum est, ius
suum puniendi per eius auctoritatem exercet, in cuius
territorio bona sunt. Atque proinde huius iuris
exercitium in iis territoriis locum habet, in quibus
potestas vna alteri suppetias ferre debet. Sic a
fisco Hispaniae merces in Brasilia contra leges vendi-
tae et in Angliam delatae iuste vindicantur. Bona
vero immobilia, quae sunt pars territorii, iure terri-
toriali confiscantur, ergo a domino territorii, quo
bona sita sunt.

§. XX.

Casus septimus.

Regula septima sit:

Si

Si bona industria collegiatorum viuorum acquisita sunt, atque ipsum collegium ob delictum collegiatorum dissolutum est, ratione innocentium valet, quod §. XVI. et XVII. ratione nocentium autem quod §. XVIII. demonstratum est. Collegiati proinde innocentes bona, quae sua industria collegio acquisita erant, partiri possunt, ita, vt vnusquisque bonorum eorum dominus fiat, quae per cuiuscunque vires adhibitas collegio existebant. Illi enim, qui non deliquit, alteriusque delicti haud particeps factus est, delictum alterius non imputari potest, quod accideret, si, cum poenae loco tantum ab illorum bonorum partitione excludi potest, ob aliorum collegiatorum delicta ius suum amitteret. Nocentes vero industriae socialis fructus poenae loco non percipere possunt, sed cedunt ei, qui habet ius puniendi.

§. XXI.

§. XXI.

Casus octauus.

Quaeritur porro, sit casus:

Collegium dissolutum est ob delictum aut collegii aut collegiatorum, et bona collegio legata sunt, haeredes vero eius, qui legauit, exsistunt, quaeritur cui cedant bona. Hic casus resoluitur in regulam secundam atque tertiam supra §. XI. et §. XII. demonstratas.

Quoties nimirum dissoluto collegio bona iterum conuertantur in eum finem, ad quem a legatore destinata, toties ob rationes §. XII. datas cedant domino territorii. Quoties vero eum in finem non conuertantur, toties ab haeredibus legatoris ob rationes §. XI. positas recte ac iure repeti possunt. Priuatio enim eiusmodi iuris repetendi, quod data sub hypothese legatori relictum, et quod mortuo legatore ab eius haeredibus iam adquisitum est, sine dubio est poena. Quamobrem, cum punire sit effectus

F

impu-

imputationis, delicta vero aliena ei non possint imputari, qui vt eiusmodi delicti causa moralis non potest spectari; haeredes legatoris ob aliena delicta a collegio vel collegiatis commissa eo iure repetendi non possunt priuari.

§. XXII.

Qui magis illustratur et confirmatur.

Sunt, qui argumentationem, qua §. XXI. vsumus, enervare cupiunt doctrina de confiscatione bonorum ob crimen laesae Maiestatis decreta, quae etiam liberi ideoque haeredes delinquentis bonis, quae fuerunt patri delinquenti, priuantur, licet liberi omnem culpam a se legitime amouere possint. Vid. de BOEHMERI ius criminale Sect. XI. cap. V. Sed illis haec oppono, bona patris delinquentis non possunt confiscari, nisi quae in patris patrimonio. Vid. FARINACIVM l. supra citato pag. 360 seq. in eiusmodi

modi vero bonis liberi, qua tales, viuo patre nullum adquisiuerunt ius, sed tale solummodo post obitum patris in patrimonio a patre relicto adquirere possunt. Facta vero confiscatione bonorum ob crimen a patre commissum a patre nullum relictum est patrimonium, ergo dici non potest, confiscatione illa liberos iura amisisse. Nihil enim amittere possum, nisi quod meum fuit. Quare, cum poena est malum passionis, quod infligitur ob malum actionis, malum vero passionis semper priuationem inuoluar; sequitur, vt id, quod dicta sub hypothesi liberi patris delinquentis nullum adquirere possint patrimonium a patre relictum, liberorum ratione non sit poena, sed casus, quem patiuntur; casus vero a poena omnino distinguendus est. vid. GROTIUM in I. B. et P. Lib. XI. cap. XX. §. 1. et cap. XXI. §. 12. 13. Ratione haeredum, de quibus §. XXI. dictum est, res aliter se habet. Haeredes illi ius il-

Iud repetendi non acquirunt a collegio vel collegiatis, sed adquisuerunt a legatore, collegio adhuc existente et collegiatis viuis. Ergo inter ea non referenda sunt, quae ob delictum collegii vel collegiatorum in fiscum iure possunt transire. Sententiam hancce exemplo quodam declarare placet; praemissam hanc cautela, vt dissentientes rogentur ad neruum comparationis attendere, non euagari animo, et fortassis exceptionibus suis in allotria. Consideremus possessorem feudi, qui ob commissum feloniae crimen feudum amisit. Iam porro attendamus ad euentum. An ea amissione simul eum, qui ex primi adquirentis pacto succederet, ius in illud feudum succedendi amittere sit praesumendum? Pro certo pono, hoc non esse praesumendum. Successor enim in feudum ius in feudum succedendi non ab ultimo feudi possessore, sed ex primi adquirentis pacto adquisiuit, ergo non est tale, quod ob ultimi possessoris

essoris delictum confiscationi obnoxium; sed ut cum FARINACIO l. c. loquar: *Eiusmodi bona, ob crimen nimirum a possessore commissum, non possunt confiscari, quoad perpetuam utilitatem et commoditatem, confiscantur tamen durante vita delinquentis quoad usumfructum etiam in praecudicium substituti, cui postmodum adueniente morte naturali ipsius delinquentis eadem bona confiscata per fiscum restituntur.* Demonstrationem huius theoriae vide in DARJES *Iure feudali vniuersali* §. 45. et auctoritate fati corroboratam in THEODORI HOEPING. *confil. posth. Confil. IX. p. 346.*

§. XXIII.

C o n c l u s i o.

Exhibuimus hucusque regulas, quae ad decidendas insignes controuersias usum praestare possunt. Quum vero facile possit errari in tam diffusa

G

materia,

materia, si solummodo generalibus regulis velimus adhaerere, alio quodam tempore in hoc ipso argumento secundum regulas illas casus quosdam examinaturi sumus. Hoc loco fatis. Sed cui haec non sufficiant, suadeo illi, vt praestet meliora.

FINIS.

EXCEL.

EXCELLENTISSIMO ATQVE PRAECLARISSIMO
DOMINO

DAVID BRAVN

POTENT. REGI BORVSSIAE IN REBVS BELLICIS COMMISSARIO
MERITISSIMO

PATRI AVCTORIS HVIVS DISSERTATIONIS
INAUGVRALIS SVAVISSIMO

S. D. P.

IOACHIM GEORG DARJES

CONSILIARIVS REGIVS INTIMVS, ACADEMIAE VIADRINAE DI-
RECTOR ET ORDINIS ICTORVM H. T. PRO-DECANVS.

V. Ad, quod PLATO de spe praedicauit, dulcem nimirum spem optimam esse senectutis nutricem, omnino verum est optima de spe, quam pater in futura filii sui felicitate potest ponere. TE, VIR EXCELLENTISSIME, bona ea spe complere ratio est, ob quam TIBI de FILIO optimae spei hisce litteris gratulor. Suum desiderium, vt iuris viriisque Doctoris gradus, sibi conferatur, mihi declarauit. Ex concluso ORDINIS NOSTRI ad vtrumque examen admissus est, et studiorum suorum rationes ita reddidit, vt spem expleret et integre quidem, quae me in eius dilectionem traxit. Satis enim respondendo ad quaestiones sibi propositas demonstrauit, se doctrinam de iure cum philosophia, non ea, quae a multis doctis scientia de moribus, sed cum vera, quae est rerum diuinarum et humanarum notitia copulasse, quae copula secundum VLEPIANI sententiam est essentia Iuris Doctoris. Supererat publicum specimen, quod hac in dissertatione edit, qua sistit primas veluti lineas maioris operis, atque regulas ostendit, ex quibus controuersiae illustres decidi debent. Sit res controuersa, quae tamen defendi potest. Conatus ipse laudo, et summos in iure honores magna cum animi laetitia ILLI statuam. Haec sunt VIR EXCELLENTISSIME ex quibus legitime spes de futura FILII TUI felicitate deducenda, quae certissima erit, si studia sua ulterius ita sit prosequitur, quo in diuini NUMINIS gloriam vergant, hoc vero ab eo facturum esse non vago declaro vaticinationibus. Iterum itaque VIR EXCELLENTISSIME TIBI ex animo gratulor. Vale et me, qui ad quodlibet officiorum genus futurus sum paratissimus, ama! Dab. Viadrinae die VIII. Mart. MDCCLXXXV.

PRAE-

PRAENOBILISSIMO. CONSVLTISSIMO
C A N D I D A T O

S. D. P.

IOACHIM AB EXTER,

HAMBVRGENSIS,

I. V. DOCTORANDVS.

Si vllum est tempus, quod gratum nobis acceptumque habetur, tum illud sane non modo iucundum verum etiam exoptatissimum est, cum alienae felicitatis participes reddimur. Laetus inde ad **TE** me verto **AMICE** SVAVISSIME, quem hodie virtutis pariter ac industriae studiique indefessi praemius ornatum video. Solemnis hic est dies, quo post comprobatam vtriusque iuris scientiam, cuius in disputatione **TVA** publice aliorum examini submissa, haud contemnenda edidisti specimina, doctoris locum adscendis. Gratulor **TIBI** **AMICE** ornatissime, quo bearis honoris gradum, cui vt quaeuis bona felicia atque fausta annexa sint ex toto animo precor, et quidni omni quo hominem frui fas est felicitatis genere dignum **TE** putem? Extant atque luce clariore sunt ingenui **TVI** pariter ac animi virtutes, quibus multis verbis immorari non lubet. Serues, quod hucusque mihi tribuisti amici nomen **TIBIQUE** certissime persuadeas nullum vnquam tempus fore, quo **TVI** non sim memor eaque omnia quae ab amicissimo homine proficisci possunt studioffime praestiturus.

Vale resque **TVAS** age feliciter! Dabam Francofurti ad Vindrum di- VIII, Mart: anno MDCCLXXXV.

Frankfurt a. O., Diss., 1776-77

ULB Halle

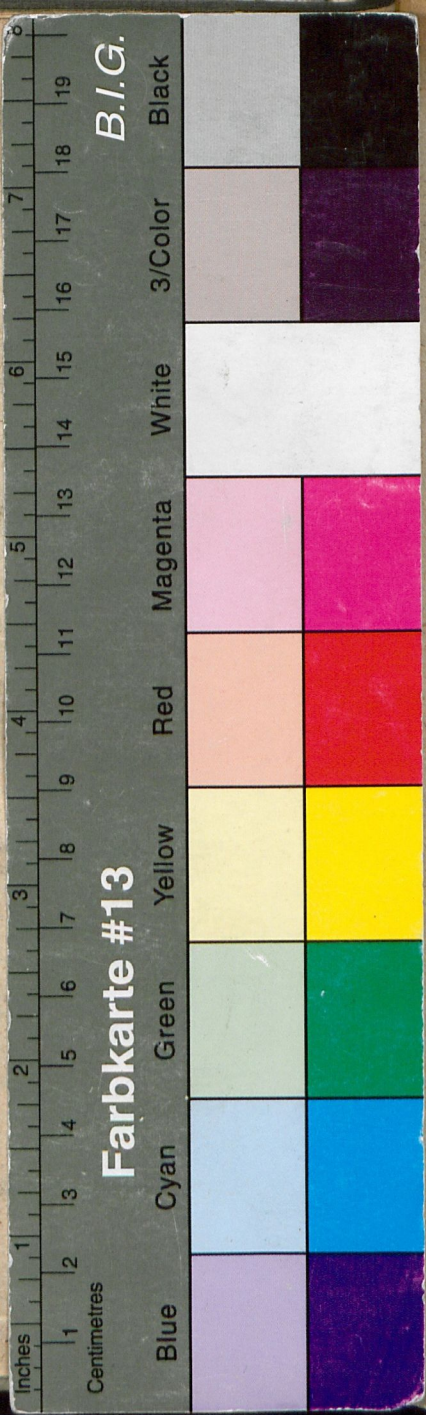
007 520 611

3

W18

DISSERTATIO IVRIDICA INAUGVRALIS
DE
BONIS COLLEGII
DISSOLVTI CVI CEDANT

1783, 1
14

.....
QVAM
CONSENSV ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS
IN REGIA VIADRINA
PRO GRADV DOCTORIS
IN AVDITORIO IVRIDICO
DIE IX. MARTII MDCCLXXXV.
PVBLCICE DEFENDET
AVCTOR
FRIEDERICVS GEORGIVS BRAVN,
FRISO - ORIENTALIS EMDANVS
SOCIETATIS ERVDITORVM CLEMENTISSIME CONFIRMATAE QVAE
VIADRINAE FLORET ASSESSOR,

Fr. Br.

TRAIECTI AD VIADRVM,
E TYPOGRAPHEO WINTERIANO

